

POSTANOWIENIE

26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w W.

o odszkodowanie, zadośćuczynienie i ustalenie,

na skutek skargi kasacyjnej J. S.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 19 września 2023 r., VI ACa 792/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[PG]

UZASADNIENIE

Powódka J. S., po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa, domagała się zapłaty od pozwanej M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W.: odszkodowania w wysokości 58 611,99 zł; zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 120 000 zł; zadośćuczynienia za naruszenie praw pacjenta w wysokości 20 000 zł. Ponadto powódka domagała się ustalenia odpowiedzialności pozwanego za ewentualne przyszłe szkody, na które jest narażona, powstałe w wyniku błędnego działania pozwanego. Źródłem roszczeń powódki miały być błędy popełnione przez pozwanego przy wykonywaniu zleconych przez powódkę zabiegów z zakresu medycyny estetycznej.

Dnia 21 listopada 2013 r. powódka zgłosiła się do pozwanego na umówioną wcześniej wizytę celem kwalifikacji do zabiegu usunięcia nadmiaru tkanki tłuszczowej. Konsultację medyczną odbyła z lekarzem chirurgiem M. K., który

zakwalifikował powódkę do przeprowadzenia trzech zabiegów liposukcji, które zostały wykonane. Powódka nie zgłaszała do nich uwag, dopiero podczas wizyty w klinice M. 14 stycznia 2016 r. zgłosiła lekarzowi M. K. określone zastrzeżenia, a w dalszej kolejności była poddawana dalszym zabiegom oraz rehabilitacji. W ocenie powódki jej stan zdrowia był niezadawalający, w konsekwencji zdecydowała się, z uwagi na doznaną krzywdę, naruszenie swoich praw, jako pacjentki oraz potencjalne szkody mogące wystąpić w przyszłości na przeniesienie sporu z pozwanym na drogę postępowania sądowego.

Ostatecznie Sąd Okręgowy w Warszawie uznał wniesione przez J. S. powództwo za niezasadne i wyrokiem z 8 kwietnia 2022 r. oddalił je.

Apelację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniosła powódka, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa. Jako wniosek ewentualny skarżąca zgłosiła żądanie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. W apelacji - skarżąca podniosła liczne zarzuty naruszenia przepisów postępowania: art. 233 § 1 k.p.c., art. 235² § 2 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c., art. 227 k.p.c. w zw. z art. 162 § 1 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. w zw. z art. 162 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. art. 235² § 1 pkt 2 i pkt 5 oraz zarzut naruszenia prawa materialnego: art. 355 § 2 k.c. - która ostatecznie została wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 19 września 2023 r. oddalona, jako bezzasadna.

Powódka skargą kasacyjną zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 19 września 2023 r., w części, tj. odnośnie do pkt. I rozstrzygnięcia. Skargę tę oparła na zarzutach naruszenia przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 387 § 2¹ k.p.c.; art. 129 §1 i 4 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. oraz na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego, poprzez ich niezastosowanie tj.: art. 627 k.c. w zw. z art. 471 k.c. w zw. z art. 361 k.c. oraz art. 444 §1 k.c. w zw. z art. 445 §1 k.c. w zw. z art. 430 k.c. w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy dnia 5 grudnia 1996 roku o zawodach lekarza i lekarza dentysty.

Na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżąca wniosła o przyjęcie jej skargi do rozpoznania, ze względu na jej oczywistą zasadność, wobec naruszenia przez Sąd II instancji przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego.

We wnioskach skarżąca domagała się, w szczególności zmiany wyroku Sądu II instancji poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki odszkodowania w kwocie 58 611,99 zł oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 120 000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, ewentualnie uchylenia wyroku sądu II instancji w całości oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

W orzecznictwie zostało również wyjaśnione, że naruszenie przez sąd drugiej instancji art. 328 § 2 k.p.c. (obecnie art. 327¹ § 1 k.p.c.) w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. może wyjątkowo stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną wtedy, gdy skutek uchybienia wymaganiom stawianym uzasadnieniu, zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej. Zatem nie każde uchybienie w zakresie konstrukcji uzasadnienia sądu drugiej instancji może stanowić podstawę dla skutecznego podniesienia zarzutu kasacyjnego, lecz tylko takie, które uniemożliwia

Sądowi Najwyższemu przeprowadzenie kontroli prawidłowości orzeczenia (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2005 r., IV CK 122/05 nie publ., z dnia 28 listopada 2007 r., V CSK 288/07, nie publ, z dnia 21 lutego 2008 r., III CSK 264/07, OSNC - ZD 2008 Nr D, poz. 118, postanowienie z dnia 23 lipca 2015 r., I CSK 654/14, nie publ.).

W sytuacji, gdy Sąd drugiej instancji nie uzupełnia postępowania dowodowego ani, po rozważeniu zarzutów apelacyjnych, nie znajduje podstaw do zakwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych orzeczenia Sądu pierwszej instancji, może te ustalenia przyjąć za podstawę faktyczną swojego rozstrzygnięcia. Zgodnie z obowiązującym od 7 listopada 2019 r. art. 387 § 2¹ pkt 1) i 2) k.p.c. w uzasadnieniu sądu drugiej instancji wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia może ograniczyć się do stwierdzenia, że sąd drugiej instancji przyjął za własne ustalenia sądu pierwszej instancji, chyba że sąd drugiej instancji zmienił lub uzupełnił te ustalenia; jeżeli sąd drugiej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe lub odmiennie ocenił dowody przeprowadzone przed sadem pierwszej instancji, uzasadnienie powinno także zawierać ustalenie faktów, które sąd drugiej instancji uznał za udowodnione, dowody, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa powinno objąć ocenę poszczególnych zarzutów apelacyjnych, a poza tym może ograniczyć się do stwierdzenia, że sąd drugiej instancji przyjął za własne oceny sądu pierwszej instancji.

Wbrew stanowisku skarżącej, wyrażonemu w motywach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego poddaje się kontroli kasacyjnej, zaś w odniesieniu do drugiej z powołanych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania okoliczności przemawiającej - zdaniem powódki - za jej oczywistą zasadnością, należy zauważyć, że w uzasadnieniu tego wniosku nie został powołany jakikolwiek przepis prawa procesowego, którego oczywistego naruszenia miał dopuścić się Sąd drugiej instancji, niezależnie od braku wykazania przez skarżącą wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu *meriti*, jak tego wymaga art. 398³ § 1 pkt. 2 k.p.c. Ponadto w odniesieniu do eksponowanego braku oryginału dokumentu (k.

185) powódka reprezentowana przed Sądem pierwszej instancji przez profesjonalnego pełnomocnika nie zgłosiła stosownych zastrzeżeń w trybie art. 162 k.p.c. (k. 1079) ani nie podnosiła w tym przedmiocie w apelacji zarzutów procesowych (k. 1116 i n.), którymi Sąd odwoławczy – w przeciwieństwie do zarzutów naruszenia prawa materialnego - jest związany (por. uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55).

Odnotowania wymaga, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej nie może ograniczać się do ich ogólnikowego powołania czy przytoczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52). Sąd Najwyższy nie ma obowiązku zastępowania skarżącego i poszukiwania argumentów przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., I UZ 47/06, OSNP 2008, nr 7-8, poz. 118). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi jej element samodzielny - wyodrębniony w oddzielnej jednostce normatywnej i nie może być utożsamiany z innymi wymogami formalnymi skargi kasacyjnej, w tym jej podstawami i ich uzasadnieniem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, nie publ., z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, nie publ., z dnia 8 stycznia 2019 r., IV CSK 243/18, nie publ.).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[PG]

[a.ł.]

